

Cuprins

María	7
Dan Parfenie	19
Adrian	23
Lidia	35
Adrian	39
Lidia	68
Dan Parfenie	73
Adrian	76
María	87
Adrian	93
María	96
Lidia	103
Adrian	107
Dan Parfenie	111
María	115
Lidia	126
Dana	129
Adrian	190
Adrian	211
Adrian	220
Vanessa	231
Adrian	244
Adrian	244
<i>Fragment din scenariul filmului Parking</i>	<i>245</i>

Marin Mălaicu-Hondrari

APROPIEREA

roman

Cu un fragment din scenariul filmului *Parking*

POLIROM
2019

María

Începi să dai atenție la ceea ce înainte îți era indiferent. Începi să vezi lucruri care până atunci nici nu existau. Cabine telefonice, afișe în limba română, știri despre România, prefixul de țară, orașe cu nume fabuloase, pe unde Adrian umbla. Odată mi-a zis că dacă vreau să întâlnesc un român în Spania, să mă duc la un magazin Lidl, imposibil să nu fie un român pe acolo. Dar pe mine nu mă interesa alt român în afară de el. Ieșeam pe stradă și primeam un pliant în limba română, duceam pe cineva la autogara Méndez Álvaro și îmi săreau în ochi ofertele de călătorie în România. La Arad, la București, la Sibiu – rapid și sigur. Totul pentru a-mi ține atenția îndreptată spre el, ca și cum nu m-aș fi gândit mai mult decât ar fi trebuit. Nu mai departe de ieri, imediat după cafea, am găsit mânușile verzi, pe care cu greu mă obișnuisem să le consider pierdute pe vecie. În ultimele două zile, Adrian nu dăduse niciun semn, poate și de aceea m-am bucurat atât de tare la găsirea mânușilor. Era o veste de la el. Câteva ore am umblat prin casă cu mâinile înmănușate. Noroc că Javier avea de lucru în atelier,

altfel, sunt eu friguroasă, dar nici chiar într-atât. Am fost mulțumită toată ziua. Iar ieri, vizitând-o pe verișoara mea, ce văd în bucătărie unde tocmai dădea cu lavabilă?! Îmi cobor privirea și pe o pagină din *El País* văd scris Transilvania. Scapă dacă poți, mi-am zis. Erau tot felul de titluri, scrise cu litere de-o șchioapă, dar mie mi-au căzut ochii direct pe Transilvania, cuvânt magic pierdut printre alte cuvinte ale unui articol pe jumătate acoperit cu moloz și cu picături de vopsea. Vederea acelui articol m-a emoționat atât de tare încât a trebuit să mă închid în baie. Verișoara mea s-a prins că ceva nu era în regulă. I-am zis că mă certasem cu Javier, ce să-i fi zis, numai așa ceva m-ar fi putut face să plâng. Oricum, s-a arătat foarte surprinsă, certurile mele cu Javier erau ca și inexistente.

Devenisem de nerecunoscut. Ascultam muzica pe care o asculta el, o muzică stranie, nepotrivită mie până atunci. Eu eram o ființă veselă și neobosită, apoi am început să întârzii cu privirea de-a lungul șoselei, să-i răspund în doi peri lui Javier, să stau singură cât mai mult. Să citească. Dintotdeauna mi-au plăcut cărțile, dar literatură propriu-zis știam cât știe oricine care termină o academie de muzică și un institut de arte plastice. Vreau să spun Cervantes, secolul de aur, Quevedo, generația 27, Gil de Biedma, Ángel González. Dar el știa toate astea și încă. De la el am aflat de Alejandra Pizarnik, Juan Carlos Mestre, Alexandra Domínguez, Roberto Bolaño, Juan Gelman, Nicanor Parra. Eu îi știam pe Antonio Machado și pe Neruda, dar

cine nu îi știe! El venea cu Luis García Montero, Blanca Andreu, Ana Rossetti. De fiecare dată când ne întâlneam, purta în geantă cărți din care îmi citea, în română, în spaniolă, nu conta. După ce i-am cumpărat *Los detectives salvajes*, nu s-a mai depărțit de ea. Băga mâna în geantă, scotea cartea și îmi citea. Nu am văzut om care să se bucure atât de mult de o carte! Cred că nu s-ar fi bucurat mai mult nici dacă i-aș fi pus în palme *62/Modelo para armar* a lui Cortázar. Pot spune că aceea era cartea-fetiș pentru el. Pe mine, Julio Cortázar nu mă interesase foarte mult, citisem câteva povestiri, dar nu mi se păruse cine știe ce. A trebuit să vină un român ca să-mi deschidă ochii. Zicea: „Uno de todos nosotros tiene que escribir, si es que todo esto va a ser contado. Mejor que sea yo que estoy muerto, que estoy menos comprometido que el resto; yo que no veo más que las nubes y puedo pensar sin distraerme, escribir sin distraerme...”. Acel sin distraerme îl înnebunea, denumea exact ceea ce el își dorise dintotdeauna, cel puțin așa zicea în repetate rânduri, adică să scrie fără a fi distras. Însuși scrisul era o distragere de la scrisul în sine, sau așa ceva înțelegeam eu. Înțelegeam și nu înțelegeam. S-au întâmplat atâtea! Am ajuns dependentă de literatură, de poezie. Sunt sigură că dacă nu aș fi avut câinii înainte de a-l cunoaște, acum ar fi purtat nume de poeți și nu aceste nume care lasă să transpară formația mea de muzician. Mă refer la Solfa și la Verdi (are ochii verzi). Weber s-a prăpădit între timp. Ay, por Dios! Ce trebuie să fi fost în capul nostru. Și

apoi se închidea trapa, sau ușa ori portiera, și eu reveneam la prietenii mei Mahou și chirri și luam basul și nu-l lăsam până nu îmi sângerau degetele și făceam dragoste cu Javier cu o pasiune suspectă și totul redevenea cabine telefonice, e-mailuri și telepatie, semne semne semne și lacrimi și râsete și tăcere, o tăcere în care tranșam în felii egale distanța care ne separa.

Nu greșesc spunând că l-am întrebat de mii de ori ce faci. Când vorbești aproape zilnic la telefon cu aceeași persoană, întrebi ce face, întrebarea asta tâmpită apare ca o soluție să acopere momente de prea lungă tăcere și de fiecare dată când îl întrebam, el răspundea că se uită pe fereastră. Uneori chiar se întâmpla să se uite pe fereastră și atunci îmi spunea ce vedea, alteori zicea că vede sandalele mele argintii care făceau clic-clac în noaptea digului și râdeam și mă apuca un dor teribil de el, ori zicea că tocmai mă văzuse cum ieșisem din mașină, zicea asta în modul cel mai firesc din lume, de parcă s-ar fi aflat peste drum, nu la mii de kilometri în țara aceea, pe care mi-o imaginam plină de stânci și râpe, ascunsă acolo după zidul Carpaților. Treptat, întrebarea ce faci și răspunsul mă uit pe fereastră, au generat un joc, jocul de a inventa situații și de a rememora gesturi și peisaje de care celălalt uitase. Ce faci? Mă uit pe fereastră. Și ce vezi? Văd pe un pervaz o pereche de papuci de casă. Uneori mă întreba el ce vedeam din cabina telefonică. De cele mai multe ori îl sunam dintr-un sat vecin, de la o cabină telefonică aflată în apropierea unui bar.

Parcam mașina la câteva străzi depărtare, preferam să străbat pe jos trei sute de metri decât să-mi fie asociată mașina cu cabina telefonică, intram în bar și beam o bere sau o cafea, plăteam cu bancnotă și ceream restul în monede, apoi țuști la cabina telefonică. Vedeam apa, ambarcațiunile, portul, un palmier, un coș de gunoi și îi spuneam toate astea și de fiecare dată el zicea aș vrea să fiu acolo, chiar dacă se întâmpla să-l sun și din locuri mai puțin frumoase, cum era holul îngust al unui hotel de unde vedeam câteva mese într-un bar, recepția, ușa mată de la intrare, urâtă, totul era urât acolo, nu-mi plăcea deloc și foloseam telefonul de acolo doar obligată de împrejurări, nu-mi făcea nicio plăcere să spun ce vedeam. Una dintre cabinele mele preferate era în alt hotel, în oraș, numai că acolo rar ajungeam neînsoțită. Era o cabină telefonică antifonată, tapisată cu pluș cafeniu, avea și un scăunel tapisat și scrumieră, nu se vedea mare lucru, dar așezată acolo mă simțeam în siguranță și puteam să râd și să plâng fără să disimulez.

Într-o zi, l-am sunat din cabina aceea frumoasă exact când el îmi scria un e-mail și cum aveam laptopul la mine, i-am zis să intre pe messenger și am pornit camera web și i-am arătat cabina. Nebuni, nebuni de legat! Halal femeie măritată... Totul era ridicol de multe ori, încăpățânarea noastră de a despica în patru, în patruzeci și patru, în patruzeci de mii de feliuțe tot ceea ce văzusem împreună, așa cum patru milioane erau metri care ne despărțeau. Chestia cu laptopul și cu camera web a început să aibă farmec. Când călătoream

singură, lăsam camera fixată pe mine și conduceam și vorbeam cu el. Mă încânta să știu că mă vedea la volan. Problema era că acumulatorii se descărcau repede, nu țineau mai mult de o oră și jumătate, dar tot era ceva, oricum, mai mult decât nimic. Mă ruga să-i arăt locurile în care fuseserăm împreună. Plaza Mayor din Madrid, străduțe din Barcelona, Jazz Café din Córdoba. Fusesse suficient să stăm umăr lângă umăr în toate acele locuri pentru a le îndrăgi.

Până la urmă, jocul acesta cu camera web și-a dovedit importanța covârșitoare. S-a întâmplat așa. Venisem la Madrid să-mi văd părinții, de când cu Adrian îi vizitam tot mai des, ceea ce pe ei nu putea decât să îi bucure, iar pe Javier nu părea să-l deranjeze. Adrian era în România, vorbeam într-o noapte pe messenger și l-am întrebat unde i-ar plăcea să ne bem cafeaua în dimineața următoare și el a zis la Nebraska. L-am asigurat că așa va fi. Nebraska era cafeneaua unde el bea cafeaua și eu luam micul dejun când ne întâlneam în Madrid. Așa că a doua zi, dimineața, mă rog, era deja vreo zece, am intrat în Nebraska, m-am așezat la fumători și am comandat pâine prăjită cu ulei de măsline, câteva felii de roșii și un suc de portocale. Apoi am deschis laptopul și m-am conectat la messenger. Adrian, amor de mis amores, era online. Am pornit camera web și i-am făcut cu mâna și i-am trimis bezele. Mi-am pus căștile, el îmi vorbea, eu îi scriam. Mi-a citit câteva poeme, apoi a tăcut. L-am scris ce impresie îmi făcuseră poemele, dar el continua să tacă. Straniu era că